

Aino Pervik

A lovag

Szüzért emelt kardot idegenre,
a hitelent halként kibeletzte.

Megmaradt a szentelt vér a szűzben,
kegyesség honolt a tiszta szűzben.

Am a vér, amelyben övig gázolt,
seregére fekete varázst szórt.

Ero volt a szüzi tisztaságban,
de iszonyat még több a varázsbán.

Oly kegyetlen kor volt, hogy a lélek
rabja lett a vadság ketrecének.

Megy a lovag, megy a vakvilágba,
csontjái hat a pogányok átka.

Ölre vágy, mely kárhozattól óvja,
rettegését, vadságát kioltja.

BAKA ISTVÁN FORDÍTÁSA

PINTÉR JÓZSEF: SZENTGYÖRGYHEGYI TÁJ

„Alulírott Homokvári Petőfi Sport Klub ezennel sportkombinátja gondnokává nevezi ki Müller Ferenc (szül.: 1918. november 5., Homokvár, anyja neve: Nagy Borbála) elvtársat, s egyben megbizta a klub tulajdonát képező sportteleppel összefüggő valamennyi gazdasági indokolt állagfenntartó és fejlesztő munka vezetésével, a sporttevékenységhez szükséges tárgyi feltételek biztosításával, a sporttelep rendjének fenntartásával.

Eme megbízatás 1949. május 1-i hatállyal lép érvénybe, és a közös meggyezéssel történő felbonthatóság, vagy valamelyik fél által eszközölt felmondásig van érvényben.”

Aláírás:

Fekete Elek sportköri elnök
Nagy Mihály, a Homokvári
Egysült Művek igazgatója,
gazdasági felügyelő.

Percekig nézte a papírt, s hiába ünnepélyes, hátbaveregető a pillanat, nem akart hinni a szemének. Még hogy ő lehet ennek a pályának a gondnoka, és hogy ő olyan állagfenntartó izéket csinálhat, meg hogy ő biztosítja... és a tárgyi feltételek. Te, jó isten! De szépen is fogalmazták ezt az írást, — büjkált fejében a gondolat, de csak ennyit mondott:

— Köszönöm az elvtársaknak, igazán köszönöm, és ígérem, hogy...

Az ünnepelő egybegyűltek meg sem várták, hogy befejezze a mondatot, összekocant vagy 40 pohár, és az egész sportkör, az egész futbalcsapat őt éltezte — őt, Müller Ferencet, aki Homokváron született még 1918-ban, senki, csoró ember volt. Világéletében inaskodott, félrecsukló szemeit siratta, bakának indult a nagy háborúban, hogy rompusztító békeben ballagjon vissza megnyomorodott lábbal, keresse a nagy semmit, portásnak álljon a „Schmidt és társai”-hoz és persze minden percét ott töltte a pályán, a pattogó bőr mellett, féldobban álmaira dölve. Mert valamikor bizony Müller Ferenc (szül.: Homokváron) is hitt abban, hogy világhírre rohan stoplis cipőben, érte újong egy igazán nagy stadion, de aztán...

A pályára azért minden vasárnap kijárt. Ha tehette ott ácsorgott az edzéseken is, pedig igazán nem volt világrengető garda az a homokvári. Besorolták őket ide is, oda is, aztán a háború után nem sokkal megyei bajnokságba rendeződött a futballvilág, s ebbe épp beférték a fiúk.

De most... igazán meg lehet mutatni!

A feladat tehát a következő: ügyelni a pálya rendjére, biztosítani a labdarúgójáték lebonyolításának minden feltételét (hú, ez aztán az igazi, és milyenszép hangzik), gondoskodni az edzések zavartalan lebonyolításáról, hogy egyszer a homokvári csapat feljusson a csúcsra.

Azt nem tudta, hogy a csúcs, de abban biztos volt, hogy Homokvár lehet bármilyen kisváros, a csapata igenis a csúcsra jut. Hogy ő ebben az iszonyatos

munkában csak egy csavar, vagy inkább egy kis fogaskerék? Fogaskerékeknek fogaskerék. De nem kicsi!

Ennek megfelelően öltözött már másnap — egyetlen öltönyét húzta egyetlen fehér ingjére, és az öltöző elől bámulta alig háromhektáros birodalmát. Aztán megfogta a kaszát.

Mert kaszálni azt kell! A csapatért!

Szürke öltönyben, kocsában cserélt barna cipőben ballagott 16-ostól 16-orig, dolgozott az ügyesen fent szerszám, dőlt a fű. Aztán a kapu előtere következett, a gólvonal.

Kész...

Aznap tíz órát aludt: füstölt sonkáról és a Rimet Kupáról álmodott.

Bátyi Zoltán

A GONDNOK HALKAN ÉNEKEL...

Ahogy az lenni szokott, teltek a napok, a hetek és a hónapok, megkezdődött az új bajnokság, amelyekben majd a Homokvári Petőfi SC... Szóval megmutatja. És kaszált, mert a fű... Hogy közben pedig énekel? Énekel bizony. Nagyon szerette az „Akácós ut”-at, meg a „Vén cigány”-t, ha csak tehette, halkán fújta kicsit hamis, de annál lelkesebb hangon.

A csapat pedig ugrott egy osztályt. Bár ez még nem volt a csillagos ég (akkoriban, ugyebár, ott volt a határ) az egész város átszellemült a sikertől. A nagy semmiből még pénz is került, munkások lepték el a pályát, új kerítést húztak, kimeszelték az öltözőt és Nagy Mihály (Homokvári Egyesült Művek igazgatója, gazdasági felügyelő) egy szép tavaszi délutón bejelentette: felátó is építenek a helyi, és egyre izmosodó munkásosztály szórakoztatási igényeinek magasabb szintű kielégítése végett.

Müller Ferencnek különösen az a „kielégítése végett” tetszett, de azért megjegyezte, hogy új kapufa se ártana. Miután erre is határozott ígéretet kapott, nyúlt a kaszáért, és ballagott a két tizenhatos között.

Észre sem vette, hogy ő, született Müller Ferenc lassan hatalommá vált. Ment a csapatnak, potyogtak a gólok, és a sok kifizetett nagytörécsből neki is jutott tucatjával. Nyakig gombolt fehér ingben üldögélt a pálya melletti kocsiban — ennél messzebbre már egy éve nem is kíváncskolt — hallgatta a dicséreteket, s csak akkor engedett kimért komolyságból, amikor megkérte valaki, énekeljen a csapat dicsőségére. És ő énekel. Halkan, de tisztán.

A városban ez idő tájt az is eldőlt, hogy a vas és acél országában nagy dicsőség éri a környéket: vasöntőde épül a homokra. Zúgtak az indulók. Müller Ferenc pedig az új lelátó mögött kaszálta a fűvet. Két da-

rab emeletes ház képében megjelent az első homokvári lakótelep, Müller Ferenc pedig az átadás napján tizedszer húzta ki a felezővonal fehér csikját, majd a délutáni bóbiskolásban új szögletzástól álmodott. Mikor Kolonics Friciékét kitelepítették, döbbenet ült az öltözőben, és el sem tudta képzelni, kit állítanak be a vasárnapi rangadón centerbe, hiszen az a Kolonics gyerek olyan nagy volt, de olyan nagy...

Mivel Varga Tibi remekül pótolta Kolonicsot, Müller Ferenc megnyugodott, s kijelentette: nincs semmi baj, csak így tovább. A fiúk meghallgathatták Müller Ferenc jelszavát, mert a csapat a területből is följebb kapaszkodott, s a bajnoki győzel-

nem szépen befejezik az átöltözést és mennek a fűre, mert ha megjön a mester, és még mindig nem futják a köröket, baj lesz. Hát én csak „ezet” mondom, — lépett közéjük Müller Ferenc. Ekkor jegyezte meg Fekete Zsiga, hogy a Müller elvtárs egy nagy marha, és vegye már észre, hogy a világ nemesak abból a rohadt fociból áll. Müller Ferenc pedig azt válaszolta, hogy a világ csak akkor áll, ha minden ember becsülettel elvégzi a maga dolgát, és nem szól bele a másokéba. A Fekete Zsiga pedig jobb lesz, ha firtja a pofáját, és nem forradalmazik itt, hanem egyszer rájöhetne arra, hogyan kell balról megcsinálni egy csel. Az lenne ugyanis az ő dolga.

Müller Ferencet a Homokvári

ját zsebből fizette a kerítésleceket, sajnálkozva bólogtak a háta mögött: na, ez a Müller is megöregedett.

De Müller Ferenc nem érezte a kort. Kaszált minden reggel, szép, fehér csikot húzott a tizenhatosokra, és énekel. Persze, halkán, s mintha a hangja sem lenne már olyan igazi. Lehet, hogy ezért nem kérték a győzelmet ünneplő marhapörkölt után az „Akácós ut”-at? Vagy egyszerűen azért, mert már a vacsorák is elmaradtak?

Mert elmaradtak. „Minek a megyeiben akkora feneket keríteni egy győzelemnek!” — rántotta meg a vállát az új jobb-szélő, és már rohant is a kocsijához. És rohantak a többiek is.

— Igazgató elvtárs, most már beszakadt az egész tető. Tudja, a lelátó teteje.

— Na, de Müller úr. Most, amikor az egész gazdaság, így a mi gyárunk is az új gazdasági mechanizmus beindításán fáradozik, maga a lelátó teteje miatt izgul. Hát az egész a legkevésbé. Nézzen már körül egy kicsit a világban. Egész Homokvár újjáépült, aszfaltos utak mindenhol, nemsokára átadják a két-emeletes áruházat, meg az új buszpályaudvart. Müller úr, hát ez magának semmi?

Müller Ferenc nem válaszolt. Halkan elköszönt, visszaballagott a pályára, és a két kapu mögött lekaszálta a fűvet. Ott ugyanis még volt fű. A pályán viszont... — Ez is jó a megyei másodban. Nem igaz, Müller bácsi? — nevettek a panaszaik pár évvel később.

— A megyei másodban? — Miért, mit hisz tata, hogy bagóért tán focizunk! Ha nincs semmi jutt, akkor gurigázok. Tudja maga, hogy Kóváron mennyit kap egy srác? Ezeket. Azért már lehet hajtani. De itt?...

Müller Ferenc életében először ordított. Azt kiabálta, hogy focizni csak szívvel lehet, hogy hajtani kötelesség és becsület dolga, és az a világ nem ér semmit, amelyikben nem végzi minden ember becsülettel a dolgát.

Müller Ferencet pedig ekkor kiröhögtek. Valaki azt vágta a képébe, hogy menjen a boltba, és hozzon neki tíz sört. Aztán fizessen becsülettel. De fizethet azzal a fenegy szívvel is.

Müller Ferenc soha többet nem énekel. Kaszálta a fűvet, mosatta a gatyákat, kimeszelt az öltözőt, és döbbenet számolta a bevételt egy meccs után: 96 fizető néző, az annyi, mint... Kilencvenhat fizető néző. Kilencvenhat...

*

„Alulírott, Homokvári Petőfi Sport Klub, ezennel tudatjuk, hogy labdarúgó-szakosztályunkat megszüntetjük. Sporttelepünket felszámoljuk. Egyben felszólítjuk Müller Ferencet (szül.: 1918. nov. 5., Homokvár, anyja neve: Nagy Borbála), hogy a gár tulajdonát képező egy szoba, konyha, kamrás szoba lakást hagyja el. Megfelelő, hasonló komfortfokozatú lakást biztosítunk.”

Aláírás, dátum, meg amj csak kell.